ความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดศรีสะเกษ

Public Opinions on the Administration of Subdistrict Administrative Organizations in Sisaket Province

ธาริษา อร่ามเรือง

Tarisa Aramruang

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเฉลิมกาญจนา

Faculty of Political Science, Chalermkarnchana University

E-mail: tarisa.yingnam@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ในจังหวัดศรีสะเกษ และเปรียบเทียบความคิดเห็นจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่างคือประชาชนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 400 คน กำหนดขนาดด้วยสูตรของทาโร ยามาเน่ และสุ่มตัวอย่างจาก อบต. 17 แห่ง เก็บข้อมูลเดือนกันยายน พ.ศ. 2568 ด้วยแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานของ อบต. ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.58, S.D. 0.70) ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือด้านการวางแผนการส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรมและการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.74) ส่วนด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิตมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดและอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.36) ประชาชนที่มีเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือนต่างกันมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยเสนอให้ อบต. พัฒนางานด้านสาธารณสุขและการส่งเสริมอาชีพ และเพิ่มการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินโครงการ

คำสำคัญ : ความคิดเห็นของประชาชน, การบริหารงาน, องค์การบริหารส่วนตำบล, การกระจายอำนาจ, จังหวัดศรีสะเกษ

Abstract

This research aimed to study the levels of public opinion on the administration of Subdistrict Administrative Organizations (SAOs) in Sisaket Province and to compare these opinions by personal factors, namely gender, age, education, occupation, and monthly income. A survey research design was used. The sample consisted of 400 residents of Sisaket Province, determined by Taro Yamane's formula and drawn from 17 SAOs. Data were collected in September 2025 with a five-level rating-scale questionnaire and analyzed using frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, and one-way analysis of variance. The results showed that public opinion on SAO administration was at a high level overall (mean = 3.58, S.D. = 0.70). The highest-rated aspect was planning, investment promotion, commerce, and tourism (mean = 3.74), whereas the lowest-rated aspect was quality-of-life promotion, which was at a moderate level (mean = 3.36). Respondents with different gender, age, education, occupation, and monthly income did not differ significantly in their opinions at the .05 level. The findings suggest that SAOs should improve public health and occupational promotion services and increase public participation in project implementation.

Keywords: Public Opinion, Administration, Subdistrict Administrative Organization, Decentralization, Sisaket Province

บทนำ

ประเทศไทยมีรูปแบบการปกครองแบบรัฐเดี่ยวและรวมอำนาจเข้าสู่ส่วนกลางมาอย่างยาวนาน ทิศทางการกระจายอำนาจเริ่มปรากฏชัดเจนภายหลังเหตุการณ์ทางการเมืองเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2535 และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 เป็นฉบับแรกที่ประกาศเจตนารมณ์การกระจายอำนาจไว้อย่างชัดเจน โดยกำหนดให้รัฐให้ความเป็นอิสระแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามหลักการปกครองตนเอง และส่งเสริมให้เป็นหน่วยงานหลักในการจัดบริการสาธารณะ ผลสำคัญคือมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นครอบคลุมพื้นที่ทั้งประเทศ โดยองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) เป็นหน่วยปกครองขนาดเล็กที่สุดในเขตชนบทและมีความเป็นอิสระในการปกครองตนเองค่อนข้างสูง

ปัจจุบันการบริหารราชการแผ่นดินแบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่ การบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ซึ่งการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเป็นไปตามแนวคิดการกระจายอำนาจสู่ระดับตำบลและหมู่บ้านซึ่งเป็นหน่วยการปกครองขั้นรากฐาน การมีส่วนร่วมของประชาชนในโครงการสาธารณะระดับท้องถิ่นถือเป็นรากฐานของประชาธิปไตยท้องถิ่น (วรพจน์ ก้องเสนาะ และคณะ, 2567)

ตั้งแต่การร่วมคิดค้นหาปัญหา ร่วมตัดสินใจ ร่วมปฏิบัติการ ร่วมรับประโยชน์ และร่วมประเมินผล ขณะที่การทบทวนงานวิจัยด้านการปกครองท้องถิ่นพบว่า ปัญหาการจัดบริการสาธารณะของท้องถิ่นส่วนหนึ่งเกี่ยวข้องกับข้อจำกัดทางกฎหมายและการมีส่วนร่วมของประชาชนที่ยังอ่อนแอ (มารดารัตน์ สุขสง่า และสันต์ชัย รัตนะขวัญ, 2566) และการบริหารที่ยึดหลักธรรมาภิบาลทั้งด้านการมีส่วนร่วมและความโปร่งใสด้านงบประมาณช่วยสร้างความไว้วางใจจากประชาชน (ภัทราพร สุวรรณจันทร์ และคณะ, 2568)

จังหวัดศรีสะเกษเป็นจังหวัดชายแดนที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศกัมพูชา แบ่งการปกครองเป็น 22 อำเภอ 206 ตำบล 2,633 หมู่บ้าน และมี อบต. 179 แห่ง (ข้อมูล ณ ธันวาคม 2565; สำนักงานพาณิชย์จังหวัดศรีสะเกษ, ม.ป.ป.) มีความสำคัญทางการเมืองและนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกันระหว่างสองประเทศ ประชาชนในเขตชายแดนมีการเดินทางไปมาค้าขายแลกเปลี่ยนกัน ทำให้เศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดมีความคล่องตัวมากขึ้น การศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานของ อบต. ในจังหวัดนี้ จึงให้ข้อมูลที่นำไปใช้จัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น ยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน และต่อยอดการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมของประเทศได้

ขอบเขตการวิจัย ด้านพื้นที่ศึกษาเฉพาะจังหวัดศรีสะเกษ ด้านประชากรคือประชาชนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 1,453,360 คน (ณ ธันวาคม 2565) ด้านเนื้อหาศึกษาความคิดเห็นต่อการบริหารงานของ อบต. 6 ด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต ด้านการจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย ด้านการวางแผน การส่งเสริมการลงทุนพาณิชยกรรมและการท่องเที่ยว ด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและด้านศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น และด้านเวลาเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 7-30 กันยายน 2568

วัตถุประสงค์

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1) เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดศรีสะเกษ
2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดศรีสะเกษ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน

สมมติฐาน

ผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

H1: ประชาชนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดศรีสะเกษแตกต่างกัน

H2: ประชาชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดศรีสะเกษแตกต่างกัน

H3: ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดศรีสะเกษแตกต่างกัน

H4: ประชาชนที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดศรีสะเกษแตกต่างกัน

H5: ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดศรีสะเกษแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยนี้ ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกด้านความรู้สึกและทัศนะของประชาชนต่อการบริหารงานของ อบต. ซึ่งเกิดจากความรู้เดิม ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมของแต่ละบุคคล จึงกำหนดให้ปัจจัยส่วนบุคคลเป็นตัวแปรอิสระ และความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานของ อบต. เป็นตัวแปรตาม โดยใช้พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 เป็นแนวทางในการกำหนดด้านของการบริหารงาน 6 ด้าน ดังภาพที่ 1

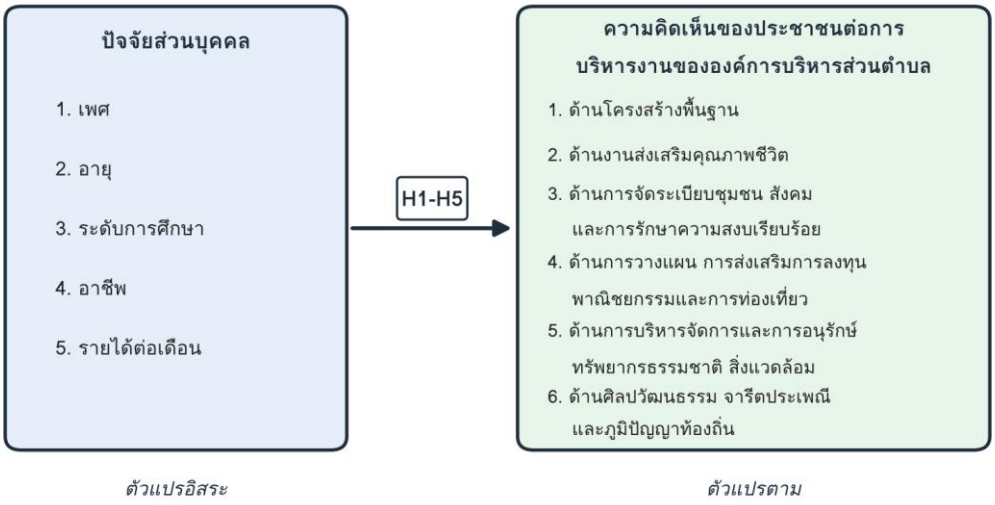

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ประชากรคือประชาชนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 1,453,360 คน (ณ ธันวาคม 2565) คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยสูตรของทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) ที่ระดับความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ได้ 399.89 หรือ 400 คน ตามแนวทางการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเชิงสำรวจ (ไพฑูรย์ โพธิสาร และสุนันท์ ศลโกสุม, 2566) สุ่มตัวอย่างด้วยวิธีจับสลากเลือก อบต. อำเภอละ 1 แห่ง ใน 17 อำเภอ (จากทั้งหมด 22 อำเภอ) รวม 17 แห่ง จากทั้งหมด 179 แห่ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นต่อการบริหารงานของ อบต. 6 ด้าน เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (เห็นด้วยน้อยที่สุดถึงมากที่สุด ให้คะแนน 1-5) และส่วนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะแบบปลายเปิด แปลผลคะแนนเฉลี่ยโดยใช้อันตรภาคชั้น 0.80 ได้แก่ 1.00-1.80 น้อยที่สุด 1.81-2.60 น้อย 2.61-3.40 ปานกลาง 3.41-4.20 มาก และ 4.21-5.00 มากที่สุด ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยอาจารย์ที่ปรึกษา และทดลองใช้กับประชาชนใน อบต. ทมอ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 30 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

การเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยลงพื้นที่เก็บข้อมูลรายหมู่บ้านในเดือนกันยายน พ.ศ. 2568 โดยอธิบายแบบสอบถามให้ผู้ตอบเข้าใจและให้ตอบด้วยตนเอง วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอนุมาน ได้แก่ t-test สำหรับตัวแปรที่มี 2 กลุ่ม และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) สำหรับตัวแปรที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม หากพบความแตกต่างจะทดสอบรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffé)

ผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 52.00) อายุ 36-50 ปี (ร้อยละ 53.50) การศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 27.50) ประกอบอาชีพส่วนตัว (ร้อยละ 41.75) และมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน (ร้อยละ 47.00) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 400)

ปัจจัยส่วนบุคคล	ประเภท	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	192	48.00
	หญิง	208	52.00
อายุ	ต่ำกว่า 25 ปี	14	3.50
	25-35 ปี	105	26.25
	36-50 ปี	214	53.50
	51 ปีขึ้นไป	67	16.75
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	95	23.75
	มัธยมศึกษา/ปวช.	90	22.50
	อนุปริญญา	85	21.25
	ปริญญาตรี	110	27.50
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	5.00
อาชีพ	ประกอบอาชีพส่วนตัว	167	41.75
	ลูกจ้าง/พนักงานธุรกิจเอกชน	109	27.25
	ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	124	31.00
รายได้ต่อเดือน	ต่ำกว่า 10,000 บาท	188	47.00
	10,001-15,000 บาท	128	32.00
	15,001 บาทขึ้นไป	84	21.00

2. ระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานของ อบต.

ความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.58, S.D. 0.70) เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านการวางแผน การส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรมและการท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.74) รองลงมาคือด้านศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น (3.66) ส่วนด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิตมี

ค่าเฉลี่ยต่ำสุดและเป็นด้านเดียวที่อยู่ในระดับปานกลาง (3.36) ดังตารางที่ 2 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงในด้านโครงสร้างพื้นฐานคือการกำหนดให้ประชาชนเข้าร่วมประชุมวางแผนพัฒนาหมู่บ้านหรือตำบล (3.87) ขณะที่ข้อที่ต่ำที่สุดในด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิตคือการส่งเสริมด้านสาธารณสุขและการรักษาพยาบาล (3.02) และการส่งเสริมอาชีพเฉพาะด้านให้ประชาชนอย่างทั่วถึง (3.20)

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานของ อบต. (n = 400)

ด้านการบริหารงาน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านโครงสร้างพื้นฐาน	3.59	0.60	มาก
ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต	3.36	0.68	ปานกลาง
ด้านการจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย	3.62	0.66	มาก
ด้านการวางแผน การส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรมและการท่องเที่ยว	3.74	0.74	มาก
ด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม	3.52	0.84	มาก
ด้านศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น	3.66	0.83	มาก
ภาพรวม	3.58	0.70	มาก

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการทดสอบด้วย t-test (เพศ) และ One-way ANOVA (อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้) พบว่า ทั้งในภาพรวมและรายด้านทุกด้านมีค่านัยสำคัญทางสถิติมากกว่า .05 แสดงว่าประชาชนที่มีเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานของ อบต. ไม่แตกต่างกัน จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐาน H1-H5 ดังตารางที่ 3 (ไม่ต้องทดสอบรายคู่เนื่องจากไม่พบความแตกต่าง)

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (ค่าสถิติ t หรือ F และ sig. ในวงเล็บ)

ด้านการบริหารงาน	เพศ (t)	อายุ (F)	การศึกษา (F)	อาชีพ (F)	รายได้ (F)
โครงสร้างพื้นฐาน	-0.85 (.40)	0.41 (.77)	1.78 (.13)	1.15 (.32)	0.70 (.50)
ส่งเสริมคุณภาพชีวิต	-0.14 (.90)	1.26 (.29)	1.50 (.20)	2.22 (.11)	0.39 (.69)
จัดระเบียบชุมชน สังคม	-0.65 (.52)	1.24 (.29)	1.21 (.30)	1.59 (.21)	0.48 (.62)
วางแผน ลงทุน ท่องเที่ยว	-0.15 (.88)	0.52 (.67)	2.07 (.08)	2.06 (.13)	0.63 (.53)
จัดการทรัพยากรธรรมชาติ	0.05 (.96)	0.91 (.44)	1.71 (.15)	1.80 (.17)	0.19 (.83)
ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา	-0.23 (.82)	0.78 (.51)	2.15 (.07)	2.22 (.11)	0.54 (.58)
ภาพรวม	-0.31 (.76)	0.84 (.47)	1.82 (.16)	1.95 (.14)	0.47 (.63)

อภิปรายผล

ความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานของ อบต. ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก สะท้อนว่าประชาชนยอมรับบทบาทของ อบต. ในฐานะหน่วยงานที่จัดบริการสาธารณะใกล้ชิดชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับเจตนารมณ์การกระจายอำนาจ และสอดคล้องในทิศทางเดียวกับธีรพร ทองขะโชค และกรกฎ ทองขะโชค (2566) ที่พบว่าผู้รับบริการมีความพึงพอใจต่อการให้บริการสาธารณะของเทศบาลตำบลโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และรัชชานนท์ ลือนาม และบุญเหลือ บุปผามาลา (2567) ที่พบว่าประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นของ อบต. โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ด้านการวางแผน การส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรมและการท่องเที่ยวได้คะแนนสูงสุด อาจเกี่ยวข้องกับบริบทของจังหวัดศรีสะเกษที่เป็นจังหวัดชายแดนซึ่งมีการค้าและการเดินทางข้ามแดนอย่างต่อเนื่อง ในทางตรงข้าม ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิตได้คะแนนต่ำสุดและอยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะการส่งเสริมด้านสาธารณสุขและการส่งเสริมอาชีพ ซึ่งเป็นภารกิจที่ต้องใช้งบประมาณ บุคลากร และความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น จึงอาจเป็นข้อจำกัดของ อบต. ในการตอบสนองความต้องการของประชาชน สอดคล้องกับข้อค้นพบจากการทบทวนวรรณกรรมที่ว่าท้องถิ่นไทยพึ่งพางบประมาณจากส่วนกลางสูงและมีความสามารถในการจัดหารายได้เองจำกัด (มารดารัตน์ สุขสง่า และสันต์ชัย รัตนะขวัญ, 2566)

การที่ประชาชนที่มีเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน อาจอธิบายได้ว่าประชาชนในพื้นที่เดียวกันได้รับบริการสาธารณะพื้นฐานจาก อบต. ในลักษณะใกล้เคียงกัน จึงมีประสบการณ์และการรับรู้ต่อผลการดำเนินงานไม่ต่างกัน ผลนี้ต่างจากรัชชานนท์ ลือนาม และบุญ

เหลือ บุปผามาลา (2567) ที่พบความแตกต่างตามอาชีพ ซึ่งอาจเป็นเพราะประเด็นที่ศึกษาเป็นการมีส่วนร่วมซึ่งขึ้นอยู่กับเวลาและบทบาทของแต่ละอาชีพ ส่วนงานวิจัยนี้ศึกษาการรับรู้ต่อผลการบริหารงาน อย่างไรก็ตาม ด้านการวางแผนฯ และด้านศิลปวัฒนธรรมฯ ในกลุ่มการศึกษามีแนวโน้มต่างกันเล็กน้อย (sig. = .08 และ .07) แม้ยังไม่ถึงระดับนัยสำคัญ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

- อบต. ควรเร่งพัฒนางานด้านสาธารณสุขและการส่งเสริมอาชีพ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด โดยประสานหน่วยงานด้านสาธารณสุขและสถาบันการศึกษาในพื้นที่
- ควรเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดทำโครงการและการจัดซื้อจัดจ้างมากขึ้น เนื่องจากข้อดังกล่าวมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ (3.30 และ 3.46) ตามแนวทางธรรมาภิบาลที่เน้นการมีส่วนร่วมและความโปร่งใสด้านงบประมาณ (ภัทราพร สุวรรณจันทร์ และคณะ, 2568)
- ควรรักษาและต่อยอดงานด้านการวางแผน การส่งเสริมการลงทุนและการท่องเที่ยว ซึ่งประชาชนให้คะแนนสูงที่สุด พร้อมรายงานผลการดำเนินงานให้ประชาชนรับทราบอย่างสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานของ อบต. รายแห่งในจังหวัดศรีสะเกษ ว่าแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
2) ควรศึกษาความคิดเห็นของประชาชนภายใต้กรอบแนวคิดอื่น เช่น การมีส่วนร่วมของประชาชนหรือความพึงพอใจต่อบริการสาธารณะ เพื่อนำไปพัฒนาการทำงานของเจ้าหน้าที่
3) ควรใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพร่วมด้วย เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึกหรือการสนทนากลุ่ม เพื่ออธิบายสาเหตุของระดับความคิดเห็นในด้านที่ได้คะแนนต่ำ

เอกสารอ้างอิง

ธีรพร ทองขะโชค และกรกฎ ทองขะโชค. (2566). ความพึงพอใจของผู้รับบริการที่มีต่อการให้บริการสาธารณะของเทศบาลตำบลสะบ้าย้อย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2565. *วารสารวิชาการวิทยาลัยบริหารศาสตร์, 6*(4), 192-209.

ไพฑูรย์ โพธิสาร และสุนันท์ ศลโกสุม. (2566). เทคนิคการเลือกตัวอย่างและการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ, 12*(1), 11-20.

ภัทราพร สุวรรณจันทร์, ศรุติพงศ์ ภูวัชร์วรานนท์ และมุจลินทร์ ผลกล้า. (2568). หลักธรรมาภิบาลกับการยกระดับการบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. *วารสารธรรมสาส์น, 4*(2), 228-244.

มารดารัตน์ สุขสง่า และสันต์ชัย รัตนะขวัญ. (2566). การบูรณาการองค์ความรู้ด้านการปกครองท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไทย. *วารสารนวัตกรรมการบริหารและการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์, 11*(1), 16-24.

รัชชานนท์ ลือนาม และบุญเหลือ บุปผามาลา. (2567). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองหัวคู อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี. *วารสารมณีเชษฐาราม วัดจอมมณี, 7*(6), 152-167.

วรพจน์ ก้องเสนาะ, พิรจักษณ์ ฉันทวิริยสกุล และสุขสรร ทองที. (2567). ประชาธิปไตยท้องถิ่นกับแนวคิดการกระจายอำนาจการปกครอง. *วารสารปราชญ์ประชาคม, 2*(5), 73-88.

สำนักงานพาณิชย์จังหวัดศรีสะเกษ. (ม.ป.ป.). *ข้อมูลทั่วไปจังหวัดศรีสะเกษ*. สืบค้นเมื่อ 31 ตุลาคม 2569, จาก https://sisaket.moc.go.th/th/content/page/index/id/56528